

VII.

НА ЗАРЪЗАНЪ.

Само день и нощъ ни дѣлятъ отъ Три-Светители, а вѣнъ е тѣй промѣнено! Вчера снѣгъ, мъгла — днесъ слънце изгрѣло, не можешъ да го познаешъ: грѣе като на пролѣты! Овошкитѣ по друмища и градини отърсили скрѣжени треперушки. Въ дворове зачернѣли тукъ-тамъ, край ланшни фитарии, стърковетѣ на още жълтѣещи ружи, които и подъ снѣга сж сочни и свѣжи. Край плетища и дувари заничатъ зеленъ здравецъ и витѣ бръшлянь, а синигерчето подскача нетърпѣливо отъ клонче на клонче и тѣнаника:

— Чичо пѣй! Чичо пѣй!

Звънливитѣ нотки на кжсата пѣсень се сливатъ съ трептящи лжчи на прѣдпролѣтно слънце. Горѣ изъ чукари и вършини на разведренъ Балканъ се таи снѣгътъ и долчинигѣ усилено клокочатъ, подъ дебели ледове. Животъ закипѣлъ въ природата — и радостъ блика въ гърдитѣ на лозаря.

Зарѣзанъ е.

А знае се, че кога на Зарѣзанъ слънце грѣй и синигерчето пѣе „чичо пѣй“ — лозята много ще рѣсатъ и на есень возилницитѣ отъ вино ще прашятъ.

И още слънце на пладнѣ не възлѣзло — гайди и гусли къмъ лозята засвирватъ. На тумби лозари, нарамили плоски съ вино, прѣлечени пити и запражени кокошки въ дисаги по падини къмъ ло-